

не дава новъ животъ и на животинкитѣ, които сж държани изсушени по-малко отъ две години и половина.

Но защо тогава еднитѣ животинки оживяватъ, а другитѣ не оживяватъ?

На тоя въпросъ тѣзи учени отговарятъ така. За да могатъ да живѣятъ животинкитѣ, тѣ иматъ нужда отъ влага. Когато ги изсушаваме, тѣ губятъ отъ влагата, която поддържа живота имъ. А като губятъ отъ влагата, тѣ губятъ и отъ живота си. И колкото повече ги изсушаваме, толкова повече изчезва и тѣхния животъ, докато най-сетне оставатъ твърде слаби искрици отъ него, които ние не можемъ да доловимъ и затова мислимъ, че животинкитѣ сж умрѣли. Тѣзи искрици отъ животъ се запазватъ и при много висока температура, само че не завинаги, а до известно време. Отъ правенитѣ опити се вижда, че тѣ се запазватъ до 2¹/₂ години. Ако презъ това време дадемъ влага на животинкитѣ, то запазенитѣ искрици се разпалватъ и животинкитѣ оживяватъ. Мине ли повече време, то изсъхва и последната влага, която поддържа слабитѣ искрици отъ живота и тогава тѣзи искрици изчезватъ съвършено. Животинкитѣ умиратъ безвъзвратно. Ето защо, като ги поливаме съ вода, не оживяватъ.

Науката е дала на живота, който се крие подъ булото на смъртта и при известни условия пакъ се проявява такъвъ, какъвто е билъ, името анабиоза¹⁾.

*

За пръвъ пжтъ азъ чухъ тази дума, когато бѣхъ въ I гимназиаленъ класъ. Единъ недѣленъ день учителтъ ни по естеств. науки уреди беседа за дветѣ паралелки отъ нашия класъ и въ тази беседа ни запозна съ анабиозата. Разказътъ на учителя бѣ твърде интересенъ и всички слушахме съ напрегнато внимание.

¹⁾ Думата анабиоза е гръцка и е съставена отъ две думи: *ана*, което значи *пакъ*, и *биоз*, което значи *животъ*. Анабиоза ще рече *повторенъ животъ*.